

CHOĎME DUCHEM

BURT ASBILL

(Praha, listopad 2008)

Věřím, že jste všichni odjeli z konference s vědomím, že ve svém životě potřebujeme více Božího Ducha. Že potřebujeme hlubší porozumění toho, kdo vlastně Duch Boží je a proč nám Ho Bůh dal. Potřebujeme lépe chápat, jak Ho využít ve svých životech. Pokud jste si toto neuvědomili, rádím vám, abyste si vzali nahrávky a poslechli si je. Znovu a znovu a znovu, dokud nezískáte určité břímě nebo usvědčení, nebo dokud si tu velkou potřebu Božího Ducha ve svých životech neuvědomíte. Cítím, že se k tomuto tématu musíme dnešního večera vrátit a zatlouct hřebík do dřeva tak hluboko, jak jen to půjde. Myslím, že největší problém církve, kde jsou lidé naplněni Duchem, je nedostatek porozumění a nedostatek používání daru Ducha svatého. Jedna z vlastností Ducha Božího je vševědoucnost a také všudypřítomnost. Jinými slovy, Bůh ví o všem najednou a je všude přítomný najednou. Je tady, v Africe, v Latinské Americe, je všude, ve všech koutech země. A nejenom, že je zároveň na všech místech země, ale zná moji i vaši minulost, budoucnost i přítomnost. Zná do hloubky všechny, které my neznáme. A to je moc, která, pokud jste pokřtěni Duchem svatým, ve vás dřímá.

Pokud věříme v Ducha Božího, má schopnost nám zjevit všechno, co potřebujeme vědět ve své vlastní životní situaci a v mnoha dalších situacích, které nám Bůh chce položit na srdce (abychom o nich věděli a třeba je i nějak řešili). My to však nechápeme. A nejen to, mám dojem, že tomu ani nevěříme. Myslím, že jsme nepochopili základní pravdy o Duchu Božím. Duch Boží je můj osobní velvyslanec. Je moje osobní spojka. Komunikuje se mnou a s Bohem. Můj Duch Boží je obzvláštní, osobní, určený jenom pro mě. Je pro mě specificky navržen. A Duch Boží, kterého máte vy, je specificky vytvořen pro vás. Boží slovo říká, že když používám dar jazyků, Duch Boží se přimlouvá ne za vás, ne za církve, ale na prvním místě a hlavně za mě samého. Pokud tomu budeme věřit, myslím opravdu věřit, nebude žádná situace nebo okolnost, která by nás mohla přerůst nebo byla neřešitelná. V našem charakteru, povaze,

nebude žádný faktor, žádný aspekt silnější, než je On. Ale to, který z nich bude větší a silnější (jestli Duch Boží nebo můj charakter či nějaká moje vlastnost), spočívá pouze v tom, komu se poddám, komu věřím.

Boží slovo říká, že ten, kdo mluví cizími jazyky, vzdělává sám sebe. Ne jako ve škole, ale buduje sám sebe. Mluví o zbudování nějakého díla nebo stavby, které je v Boží mysli, které Bůh vidí a zamýšlí. Když se dostaneme do takového prostředí, Duch Boží s námi začne jednat, vanout, a my začneme mluvit jazyky. Nevím, kolik z vás používá dar jazyka mimo shromáždění. Nejsem si vůbec jistý, zda vnímáte svoji potřebu sloužit Bohu mimo církvev darem jazyků. Jedu v autě po ulici a nevím, že satan má plán, že tam někde na cestě přede mnou připravil bouračku. Ale Duch Boží to dobře ví. Mám v hlavě myšlenku, cíl, kam mám dojet, na to se soustředím. Možná mě napadne, že jsem měl někomu zavolat, vytáhnou mobil a začnu hledat číslo nebo něco takového. A po celou dobu cítím, že do mě Bůh lehce dluobe. Uvědomuji si, že se mě Bůh snaží přivést k tomu, abych použil jazyk, který do mě vložil. Často se mi stane, že to ignoruji, že na to nedbám, a pak na to doplatím. Přestože na nás přichází mnoho protivenství a soužení, nevyužíváme Ducha Božího, jak bychom měli.

Jednou jsem cestoval napříč Spojenými státy. Sjížděli jsme z jednoho pohoří do nížinaté krajiny. Když jsme sjeli dolů, octli jsme se najednou ve velmi husté mlze. Svítíte do ní, a všechno světlo se vrací a oslepuje vás. Duch Boží najednou zavál do auta, a já jsem začal chválit Boha. Začal jsem se modlit v jazycích, sloužit Bohu tímto darem. Zdůrazňuji, že byla opravdu hustá mlha, dohlédl jsem asi 20 cm před auto, dál už nic. Jak jsme začali Boha chválit a vyvyšovat, sloužit Mu v jazycích, auto se najednou jakoby odlepilo a zvedlo. Nevím, jestli se z té silnice odlepilo, nebo ne, protože jsem nic neviděl. Jsem si jist pouze tím, že jsem nezpomalil. Jel jsem na nějaké shromáždění a musel jsem tam být včas. Měl jsem pocit, jako by se auto vyzdvihlo. Nevím, co se stalo s časem, protože když jsme se z mlhy na druhé straně vynořili, uvědomil jsem si, že jsme překlenuli vzdálenost, kterou nebylo možné za tak krátký čas urazit.

Duch Boží je vám dán, zejména na začátku cesty, pro vaše vlastní vzdělání a povzbuzení. Je vám dán jako „zprostředkovatel“ posvěcení, aby vás uschoptil k zasvěcení a oddělení se pro Boha. Je osobní pro kaž-

dého z nás. Ještě jsme plně nepochopili, co pro nás, církev i jednotlivce, chce Duch Boží dělat.

Najděte si v Bibli verš, Jan 1:1-2: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.*“ Haleluja! Bůh je první, a to chci zdůraznit především. Bůh je první a stojí na počátku všeho. Když na vás hledí, Jeho myšlenka není na prvním místě o vás, ale o Něm samém, o Bohu, který je ve vás. Takže všechno, co s vámi a pro vás Bůh skrze svého Ducha dělá, není v první řadě proto, aby vám požehnal, ale spíše aby upevnil svou svrchovanost. Bůh první a přede vším. Je tolik věcí, které nám při čtení Písma unikají. Nevím, jestli jste první verš Janova evangelia někdy četli s vědomím, že mluví o předním, přednostním místě, které má Bůh ve vás. Když toto zjevení nebo porozumění získáme, budeme schopni vidět realitu Boha ve věcech, které se dějí všude kolem nás. Bůh první a přede vším.

Cíl nebo záměr, ke kterému se Bůh snaží dopracovat, je ve verši 12: „*Kteříž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho.*“ Bůh vás nespasil proto, abyste se dostali nebo jaksi propracovali do nebe. Nebe není nějaké konkrétní fyzické místo na zemi nebo ve vesmíru. Myslíme si, že jde o to, dostat se do nebe? Že jsou věci, které musíme dělat, abychom se do nebe dostali? Musíme se určitým způsobem chovat? Jsou věci, které musíme, a jiné zase nesmíme? Všechno to musíme dodržovat, abychom se do nebe dostali? Jenže ono to tak úplně není. Toto nám nedává moc, abychom byli přeneseni. Naše postavení nebo zodpovědnost nespočívá v tom, abychom se stali lepšími jen proto, abychom byli lepší. Naší zodpovědností je znát Boha. V procesu, kdy se učím Boha znát, začne v mojí duši pracovat zjevení, které odhaluje, jak jsem zlý, jak jsem převrácený. Bez poznání Boha nemohu zjistit, jak převrácený skutečně jsem.

Bůh nepřikázal dvojici v ráji, že nesmí jíst ze stromu života, ale že nesmí jíst ze stromu poznání dobrého a zlého. O Ježíši Kristu je psáno, že bude jíst máslo a med, aby byl schopen činit dobré, a odmítnout zlé.¹ Když jsem si tohoto vědom nebo když mám tuto známost Boha, nikdo mi nemusí říkat, kde scházím z Jeho cesty. Nikdo mi nemusí říkat, jak špatně jsem se zachoval nebo jak špatně jsem si vedl. Když ti řeknu něco hrubého nebo udělám něco, co není v pořádku, nemusíš mi říkat, že je to

¹ Izaiáš 7:15: „Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.“

špatně. Když rozumím Duchu Božímu, pohybuji se směrem k Bohu, a to ve mně vytváří prostředí, které je naladěno na Ducha Božího. V podstatě je velmi jednoduché rozeznat, jak si člověk vede, kde stojí ve víře, ve vztahu s Bohem, jak si na cestě s Bohem počíná. Protože nádoby, které mají Boha, tento vztah vyzařují. Jeden z ďáblových nástrojů je odsoudit nás. Odsouzení je jasná indikace toho, že jsme neporozuměli Bohu, že se nám nedostává vztahu s Ním. Bůh nikdy nezamýšlel, aby církev trpěla odsouzením. Je to velmi jednoduché. Bohu šlo od začátku o to, aby církev byla usvědčená, ne odsouzená. Nevím, jak v češtině, ale v angličtině je velký rozdíl mezi „být odsouzen“ a „být usvědčen“. Usvědčení v prostředí církve vede k pokání. Odsouzení vede většinou buď k sebelítosti, nebo k sebeospravedlňování. A to není stav, který by napomáhal Božímu záměru. Nepřináší to Boha. Jediná věc, která prokáže Boha, je pokání.

Řeknu vám, jak v duchu funguje pokání. Pokání neznamená jen vyjádření lítosti nad něčím. To samo o sobě není pokání. Pokání je revoluční proces, který Bible nazývá vzkříšení. Slyšíte mě? Pokání je vzkříšení. To znamená, že něco zemřelo a něco obživo. Vždycky, když se ocitnu v situaci připravené Duchem Božím a přistoupím k Bohu patřičným způsobem v pokání, obdržím vzkříšení. Je spousta veršů, které si k tomu můžete vyhledat, a měli byste to udělat, kdykoliv vám někdo něco řekne... Pokání je vzkříšení. To znamená, že něco zemřelo a něco bylo stvořeno. Takže znovuzrození není jednorázová událost v minulosti, ale jsme znovuzrozoováni každý den a ještě dojdeme na místo znovuzrození. Je to proces.

Jednou mi někdo řekl, že soukromý, osobní hřích, který ovlivňuje jenom vás samé a netýká se nikoho jiného, vyžaduje soukromé, osobní pokání ve skrytosti. Soukromý hřích, soukromé pokání. Veřejný hřích, veřejné pokání. Ne nutně taková míra veřejnosti, jako je v tomto sále. Veřejnost může být třeba moje žena. Jedna věc je činit pokání před Bohem, ale druhá věc je ponížít se a činit pokání před svojí ženou. Pokud se v pokání vůči druhému člověku poddávám Duchu Božímu, hříchu, který jsem spáchal, je zasazena smrtelná rána. Pokud se týká nějaké charakterové vlastnosti nebo slabosti, je pokání jako elektrický výboj, který ji vypálí. Písmo tomu říká smrt sama sobě. Říkám vám, co vidím v Duchu. Jako když vezmete laser, který něco vypálí. Zničí autoritu a moc, kterou má špatná věc ve vašem životě. Někdy je zkáza postupná. Chápete mě?

Někdy jsou v našem charakteru určité vlastnosti, které jsou zapletené do celého našeho bytí. Jsou provázané s naší myslí, někudy se protáhnou do našich tužeb, nitky vedou i do našich citů a zasahují i naši vůli. Tak se zapletou do naší bytosti, do mého bytí, a stanou se natolik součástí naší osobnosti, že jsem to prostě já. A protože nejsem tam, kde bych měl být, nebo nejsem schopen věřit, jak bych měl věřit, Bůh to postupně odřezává po kouskách. Kousek po kousku. Ale na rozdíl od běžného chirurgického zásahu, když Bůh něco odřízne, tak to nahradí, obnoví.

Dám vám názorný příklad. Představte si, že je mi zatěžko se omlouvat, dělá mi to velký problém. Najednou se ocitnu v situaci, kdy se musím omluvit. Tak se s tím peru, bojuji s tím. Snažím se nějak si ospravedlnit, proč bych se nemusel omlouvat. Všechno ve mně se bouří proti tomu, abych šel a řekl: „Promiň, je mi to líto.“ Možná nejsem sto říct, že je mi to líto. Možná jenom řeknu: „Hm, udělal jsem chybu.“ Víc nejsem schopen. Ale to, co jsem schopen udělat, zasáhne věc, která je ve mně, Boží elektrickou sondou a oslabí ji. Pak se dostanu do další situace, která ode mě vyžaduje omluvu. Najednou zjišťuji, že můj vnitřní zápas omluvit se není tak úporný jako poprvé. Co se stalo? Proč mám najednou větší sílu se omluvit? Z jakého důvodu je jednodušší se ponížit a poddat se? Něco ve mně zemřelo a bylo nahrazeno něčím, co mě motivuje a dává sílu dělat správnou věc. Stále silněji zakouším zázrak vzkříšení.

Když čteme v Božím slově, že v mžiku budeme všichni proměněni,² mluví to o housence v kukle, o silách, pochodech a procesech, které probíhají hluboko uvnitř, a o tom, že v jejich důsledku kukla na konci pukne a vyletí motýl. Nevidíme proces, jsme jen svědky toho, jak se motýl prolomí do života. Haleluja! To je součástí procesu změny, kterou Bůh chce vypůsobit v nás a při nás v našem osobním prostředí. Haleluja!

Zdá se, že lpíme na zbytcích svého lidství. Jsou tři hlavní oblasti demolice a rekonstrukce, v nichž musí Duch svatý působit. Všechny věci, se kterými zápasíte ve svém životě, můžete zařadit do jedné z těchto tří kategorií. Najdete je v 1. Janově epištole.³ Za prvé a především je to pýcha života. To znamená, kdo jste, čeho jste v životě dosáhli a jak si

² 1. Korintským 15:51 – „Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.“

³ 1. Janova 2:16 – „Nebo všechno, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.“

vedete, vaše osobnost. Má to tři části. Za prvé váš osobní život. Kdo jste, jak vás zformovalo, vytvarovalo prostředí, ve kterém jste vyrostli, do toho, co jste. Je to váš malý svět. Každý z nás má svůj mikrokosmos, kde se slunce a měsíc a hvězdy točí okolo něj, přesně podle teorie, kterou kdysi lidé měli. Tak myslíme, takoví jsme, tak nám to d'ábel naservíroval. D'ábel řekl Evě v zahradě: „Budete jako bohové.“⁴ Je to tak? Takže máte svůj malý svět. Ten je obklopen ještě dalším světem. Protože mám maminku, tatínka, mám dědečka, babičku, prababičku, pradědečka. Všechny věci, které z tohoto světa pocházejí, se filtrují do mého malého světa. Mluvím o pýše života, kdo jsme, co jsme. Pak máme ještě další svět, do něhož jsme uzavřeni, a to je naše národní příslušnost. Češi, Němci, Švédové, Angličané, Američané. Víte, že Američané nemají čistý rodokmen, jsou to takoví kříženci. Všechno to máte v sobě, přijali jste to do vínku, dostali jste věno u babylonské věže. Bylo vám dáno věno, nad kterým je nějaké duchovní kníže. Byli jsme rozděleni do různých divizí či pluků. Lidstvo bylo rozděleno do různých částí světa. Generace po generaci se tato a tamta tradice předávala dál a dál. Překvapuje mě, že řada tradic je stejná po celém světě. Kdybych nevěděl, že nad tím vším je kníže v povětrí jménem satan, byl bych z toho zmaten. Toto všechno je obsažené ve verši, který mluví o pýše života.

Nevím, jestli existují černé díry, ale říká se o nich, že odsávají energii, že mají tak silnou gravitaci, že pohlcují veškeré světlo. Na základě toho, co vím o d'áblu, mám za to, že někde ve vesmíru určitě existuje černá díra. Jsou to věci, které odsávají život, energii. Bůh o tom všem ví. Ví o nemožnosti situace, ví, že je naprosto nepravděpodobné, že by se komu kdy podařilo z té díry vylézt. Proto vymyslel plán, poslal Ježíše Krista, svého Syna, aby zemřel, vstal z mrtvých, a potom poslal Ducha Božího, Utěšitele. A tak do černé díry hříchu a rozkladu proniká Bůh Duchem Božím a tvoří cestu, kanál, kterým může do mojí duše proudit Kristova krev. Haleluja! Máte ten obraz před očima? Když Bůh dokáže toto udělat, co na světě je pro Boha nemožné za použití nástrojů, které mi Bůh na počátku dal, které mají schopnost spasit moji duši? Haleluja! Ve verši 12. čteme: „*Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti.*“ Když d'ábel podvedl Evu v zahradě, myslel si, že se mu podařilo zničit Boží plán. Byl přesvědčen, že dosáhl svého. Ale vítězství měl Bůh.

⁴ Genesis 3:4-5 – „I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“

Je psáno, že Bůh k nám chce mluvit o tajemných a skrytých věcech. Bůh má tajemství.

Najděte si prosím 2. kapitolu 1. Korintským, od 4. verše: „*A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha svatého a moci, aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží. Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa, ani knížat světa tohoto, jenž hynou.*“ To se vám snažím předat dnešního večera. Sedmý verš: „*Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž Bůh předuložil před věky k slávě naší.*“ Není to sláva, která by nám byla dána k našemu vlastnímu užitku. Je vám dána, aby Bůh mohl slávu získat z vás. Skrze vás. Najděte si 1. kapitolu epištoly Efezským, verš 17: „*Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a zjevení, v poznání jeho.*“ To znamená ku poznání Krista. „*A tak osvícené oči myslí vaší, abyste věděli,...*“ to znamená, že dojdete na místo zjevení a porozumění, „*...abyste věděli, která by byla naděje povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých.*“ Nemluví zde o vlastních zájmech. Nikdy nebudu schopen správným způsobem jednat se svojí ženou nebo se svým bratrem, pokud nejprve nepochopím naději, která pro ně v Kristu je, a to, že jsou stvořeni pro Jeho slávu, ne pro moji slávu. Aby skrze ně byla zjevena Jeho sláva.

Existuje duch zvaný ovládání. Ovládat znamená, že někdo je šéf, že nad něčím dozírá. Nezáleží na tom, kdo nebo co jste. Nejde o to, zda jste velcí, malí nebo co si o sobě myslíte. Mám za to, že to je povahový rys, kterým se projevuje pýcha života. Chceme být pány své situace, mít pod kontrolou okolnosti. Nejsme rádi, když za nás rozhodují druzí lidé. Nelibě neseme, když nám lidé říkají, co máme, nebo nemáme dělat. Chceme mít právo zachovat si výsadu vlastního rozhodování. Pýcha života. Pýcha života. Pýcha života! Pokud nejsem schopen poddat se své ženě nebo bratru, i v situacích, o nichž si myslím, že jsou špatně, nejsem do nich schopen vidět nebo je pochopit, když se rozhodnu nepodřít se na základě své neschopnosti chápat a porozumět, jak potom budu schopen důvěřovat Bohu, aby za mě rozhodoval? Říkáte, že milujete Boha, a nemilujete svého bratra. Jak potom můžete říct, že milujete Boha? Pokud nejsem schopen se poddat nebo kráčet v jednotě a pokoji se svým bratrem, jak můžu potom říct, že jedním v jednotě se svým Bohem? Zvlášť když je Bůh mým Otcem i vaším Otcem. Když jsme skrze Jeho

krv, skrze moc Jeho krve bratři. Důvěřuji snad spíše svému přirozenému dědictví? Podřídím se spíše radě otce a matky? Babičky, dědečka? Sejdeme se u stolu a já jim dám prostor, aby mi radili nebo mluvili do mých přirozených či duchovních záležitostí, zodpovědností a situací? Aby přirození lidé mluvili do duchovních záležitostí? Přesně to se děje v duchu. Ocitnete se v nějaké složité situaci. Nacházíte se v duchovním prostředí a z vaší rodiny, od lidí, kteří jsou nespasení a žijí v hříchu, přicházejí různé rady. Přicházejí rady z vašeho místního okolí, místa, kde žijete. Co jsem to slýchal, když jsem kdysi začal přijíždět do tehdejšího Československa do vašich shromáždění? Viděl jsem, že do shromáždění přicházeli cizí lidé, návštěva. Ten člověk přišel, odešel, nikdo s ním nepromluvil. Tak jsem se někoho zeptal: „Ten člověk sem chodí běžně?“ – „Ne nechodí.“ – „A proč ho nikdo nepozdravil nebo neoslovil, nemluvil s ním?“ – „No, to bychom nebyli Češi. My nezasahujeme, do nikoho se nenavážíme, nikoho nezpovídáme.“ To bylo před lety a díky Bohu, že jste se změnil, že jste se změnil k lepšímu. Ale zjišťujeme, že jsme konfrontováni různými radami a moudrostmi ze strany svých rodin. Moje žena je velmi otevřená a přátelská. Já jsem introvert. Je spousta dobrých věcí, které moje žena dělá, které mě zavazují nebo na mě tlačí právě proto, že jsou proti mojí přirozenosti. Okamžitě to vytváří konflikt a konfrontaci. Možná že vedle mě stojí moje matka nebo babička a říká mi: „To nemůžeš udělat. To ty přece neděláš.“ Kterou radu přijmu, jak budu jednat? Budu jednat podle rady, kterou mi dává moje rodina nebo moje národnost?

Před mnoha lety, když nás Bůh vedl k tomu, abychom začali cestovat, první místo, kam jsme se dostali, byl Island. Nemám rád zimu, studené nohy, studené ruce, studený nos, studené uši... Strašně nerad mrznu, mám raději vedro. Ale Bůh nás poslal na Island uprostřed zimy. Tam přišlo první zjevení ohledně mojí služby. Nebylo to přesně to, co jsem chtěl slyšet. Chtěl jsem, aby mi Bůh řekl: „Bude z tebe úžasný misionář. Budu tě přenášet v duchu. Uvidíš, jak lidé přicházejí ke Kristu a jak je budováno Boží dílo.“ Velký americký misionář! To mi Bůh ale neřekl. Řekl: „Nedovedl jsem tě sem proto, abys sloužil lidem na Islandu, ale proto, abych tě vysvobodil z tvého američanství. Dovedl jsem tě sem, abys byl vysvobozen z Asbilla. Začínám tě vysvobozovat. Vytahuji tě z pekelné jámy.“ Je důležité, abychom tomu procesu rozuměli. Je důležité, abychom pochopili procedury a metody, kterými Bůh pracuje.

Je důležité, abychom pochopili nezbytnost a způsob využívání přítomnosti Ducha Božího. Hlavní význam díla Ducha Božího je, aby nás dovedl do zjevení pravdy. Ne nutně nějaké teologie, jako třeba teologie posledního času nebo čehokoliv. Ale proto, aby nám zjevil pravdu Boží, pravdu o Bohu. A tak začněme spolupracovat s Bohem. Nepracujme proti Němu. Začněme s Ním spolupracovat. Začněme si uvědomovat nezbytnost Ducha Božího, proč nám byl dán, a začněme Jeho přítomnost plně využívat. Chcete mít lepší manželství? Používejte Ducha Božího. Duch Boží pracuje ruku v ruce se Slovem. Pán nám dal dva nástroje, dva prostředky, aby nás učinil dokonalými. Když se na mě podíváte, možná si řeknete: na to bude potřeba mnohem víc než dva. Ale říkám vám, že dva stačí. Duch a Slovo. Slovo a Duch. Jednou večer jsem mluvil s bratrem Martinem a říkal jsem mu, že už si připadám jako zaseknutá gramofonová deska. Zeptáte se mě: „Jak řešit tento problém, jak řešit tamten problém nebo jak postupovat v této situaci?“ Moje odpověď zní: „Modlitba a půst, Duch a Slovo.“ Potřebujete Ducha a Slovo, modlitbu a půst. Žijeme v intenzivní době osobního posvěcování. Musíme připravit a vyčistit svůj vlastní dům. Musíme se začít zbavovat vlastního harampádí, než se začneme vypořádávat s harampádím, které je okolo nás nebo v životech ostatních. Věřím Bohu, že je schopen se postarat o to, aby v Těle fungovalo obecenství, a zbudovat vztahy v Těle Kristově. Ne k mému vlastnímu uspokojení, ale aby obecenství bylo k Jeho potěšení. Věřím v moc Ducha svatého. Chvála buď Hospodinu. Můžete říct amen? Amen.

* * *

Otázka: Mám otázku, jestli se v církvi někdy netvoří hierarchie v tom, kdo má koho poslechnout. Jestli si může dovolit někdo v církvi říct staršímu, že je něco špatně. Jak se vzájemnou poddaností naložit, aby to bylo v Duchu?

Odpověď: Když se poddávám tobě nebo někomu jinému, nemusím tuto otázku řešit, a to proto, že důvěřuji Duchu Božímu a mohu se na Něj spolehnout. Vždycky mohu k Duchu Božímu přijít. Prozradím vám takové malé tajemství. Tvůj problém není můj problém. Tvůj problém je Boží problém. Když mám pohled upřený na Boha a jdu cestou za Bohem ve spravedlnosti, vím, že Bůh zná mne, Bůh zná tebe, Bůh zná moje problémy a zná tvoje problémy. A můžu se na Boha spolehnout, že bude

řešit problémy oba, tvůj i můj, správným způsobem. Pokud budu mít pocit, že se mě snažíš ovládat, nebudu ti vzdorovat, ale půjdu s tím před Boha. Protože když ti začnu vzdorovat, říkám tím, že já jsem Bůh a musím si upevňovat pozici vlastní svrchovanosti, že já jsem pánem svého prostoru. Musím důvěřovat Bohu, že bude jednat On. Důvěřovat a věřit Duchu Božímu. Mluvíme zde jen o tělesných věcech. Ještě nemluvíme o těch hlubokých duchovních věcech, ke kterým nás Duch Boží vede. Potřebujeme se pustit do díla. Musíme začít modlitbou a půstem, hledáním Boží tváře a činěním pokání. Roztrhnout svá srdce, ne svá roucha. Prosit Boha, aby posvětil naše nádoby, abychom byli nádoby ke cti, nikoli nádoby k necti. Potřebujeme se dostat hlouběji v Hospodinu.

Děkuji vám, Hospodin vám požehnej.